

ea in actum deducendi, unde nec homini, etiamsi volunt, ne tantillum tamen nocere, nec quicquam in naturâ efficere possunt, nisi permittente DEO.

§. 3. Magna ergo Dæmonum est potentia, quæ tamen divinæ non æquat, illa enim se extendit in infinitum, sed Dæmonum potestas huic substrata est, & ab eâ dependet, ita ut prohibente DEO nullum valeant effectum producere Dæmones: Licet ergo multa agant nobis mirabilia quæ ab ipso divino Numine processa videntur, sunt tamen naturalia, & in natura suas agnoscunt causas; supra naturam enim aliquid efficere, ipsarum non est virium. *Quamvis enim se DEos esse simulent, quantum possunt, sensusq; Phantasiâ vanis prodigiis stupefaciant & perstringant, quin & quidam apud eos summus summoq; DEI loco haberi cupiat, prædicunt tamen tantum ex conjecturis & lubenter fallunt omnes & mentiuntur, sicuti concinnè satis scribit Porph. ad aneb. Ægypt.*

§. 4. Has potentiarum fraudes, fraudumque limites, quibus sæpe sæpies Dæmones nostros divexant animos quo usque se extendant, pro viribus in præsentibus sum demonstraturus. TRIUNE JIVA DEUS!

CAP. I.

tradit

ONOMATOLOGIAM, DEFINITIONEM, EJUSQUE EXPLICATIONEM.

I.

Cum rerum intelligentiæ ab intellectu verborum dependeant, teste Agellio l. 13. N. A. c. 10. operæ pretium esse puto, si in Onomatologia vocis Dæmonis paululum laborem, quo res eò evidentius pateat.

§. 2.